

Denne Betragtning har overordentlig meget for sig, og den ærede Minister belagde den med adskillige gode Beviser; men den ærede Minister har ved enhver Sætning, forsaavidt den passer i denne Betragtning, styrket Beviskraften for Flertallets Opfattelse af, at man, da saadanne Midler, der ere henlagte til uformuende Studerende, have haft saa stor Betydning, ikke skal søge at søække deres Virkning ved at tage dem til almindelige Statsformaal. Den ærede Minister har saaledes føiet sin Betragtning til min tidligere og forøget mit Vidnesbyrd her, at vor Stilling maa være fuldstændig rigtig, naar ville søge at bevare for uformuende Studerende de Midler, man tidligere har henlagt til dem. Nu siger det ærede Medlem for Præstø Amtets Iste Valgkreds nok, at disse uformuende Studerende ogsaa faae Nytte af Naturhistorisk Museum og Botanisk Have. Det er der mange Andre, der faae. Det ærede Medlem kom ogsaa til at sige i sin Udvikling, at det var almindelige Dannelsesanstalter, som de uformuende Studerende ogsaa kom til at drage Nytte af. Men hvorledes dette, at de som andre Borgere i Staten kunde glæde sig over disse ogsaa efter min Betragtning i mer eller mindre Grad almindelige Dannelsesanstalter, skulde kunne gaa inder Fundatsen, saa at det erstattede Frederik den 2dens Middagsmad til dem, kan jeg ikke forstaa; de kunne ikke leve af Luft og det bare Vand mere end andre Folk. Men overfor den anden Betragtning dernæst, der er fremfat mod vort Vædringsforslag under Nr. 69 om ikke nu at forhøje Bidraget til de fattige Studerende, vil jeg sige til den ærede Minister, at han ikke er berettiget til at sige, at de have fuldt Krav derpaa. Der er Ingen af de Vedkommende, der har noget som helst Krav derpaa; men dernæst er der to Ting at bemærke, og det er det: er det nu ogsaa fattige Studerende, der faae disse Stipendier (Ministeren: Ja). Jeg kan nævne den ærede Minister adskillige Undtagelser, jeg kan ialtfald nævne Tilfælde, hvor Embedsmænd med flere Tusind Rd. i Gager, har haft Sønner, der have faaet Stipendier. Jeg vil ikke derfor paastaa, at de ikke meget godt kunne have trængt til det, at Vedkommendes øvrige Familieforhold kunne have været saaledes, at der kunde have været god Grund til at yde Bidrag, men just ligefrem at kalde dem fattige Studerende er dog maaske et temmeligt stærkt Udtryk. Her møde vi netop det Spørgsmaal, som vi tidligere i Finantsudvalget gjentagne Gange have fremhævet. Vil man indrette en fælles Bestyrelse for alle disse Anliggender, som kan uddele disse Præmier uafhængig af personlige Hensyn og uafhængig af Hensynet til vedkommende Studerendes Forhold til Professorerne og af hans Tilid med Hensyn til at besøge Auditorierne, saa vil Tidspunktet være kommet til en Forhøielse. Naar der kommer en Reform, hvorved der gives Betryggelse for, at Beløbet vil blive uddelt til saadanne fattige

Studerende, som den ærede Minister nævnte — Husmandsønner og Andre, der kan jo være forskellige Grader —, saa vil Tiden være kommen til yderligere at forhøje de tidligere Regents- og Kommunitetsstipendier, saavel de enkelte Stipendiens Størrelse som Antallet af disse, for derved at fremme de Formaal, som Kommunitetet overhovedet har. Saa længe imidlertid den ærede Minister holder sig fuldstændig tilbage fra Flertallets Stilling, saavel paa dette som paa andre Punkter — dog bærer Lovforslaget, som jeg har nævnt, Præget af en bestemt Smødefommen paa et enkelt Punkt, nemlig med Hensyn til de 20,000 Kroner — kan det ikke ventes, at man blot skal indtage den Stilling at gjøre Alt, hvad Ministeren ønsker, medens Ministeren slet Intet vil gjøre af, hvad vi igrigt ønske. Det er ikke nogen endelig eller bestemt Indsigelse mod en Forøgelse af Stipendiernes Antal og Størrelse, som Flertallet vil have udtrykt ved Forslaget under Nr. 69. Jeg fremhæver i Dag, ligesom jeg fremhævede det ifjor, at det er meget langt fra, at dette er Tilfældet. Vi faae nok Brug for Renten af den Million Rd., som Kommunitetet er i Besiddelse af; men vi ville gjøre en Indsigelse mod under de nuværende Forhold at gaa til en Forhøielse, saa meget mere, som de Stipendier, der allerede nu have, ingenlunde ere ubetydelige, og naar der er blevet talt om de fattige Seminarister, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at, saa vidt mig bekjendt, have disse Folk, som faae Tilskud til deres Studier, ingensomhelst Forhøielse faaet, siden Monrad oprettede Kursuset. Der er heller ikke foreslaaet nogen Forhøielse til dem, som ligge inde i Sommermaanederne for at søge Undervisning, og de have, saa vidt mig bekjendt, heller ikke faaet nogen, men i hvert Fald er jo Beløbet forsvindende i Forhold til, hvad man offerer paa anden Maade. Naar man vil gaa ind paa denne Betragtning, og naar man vil tage under alvorlig Overveelse, hvorledes den ikke ubetydelige Formue, som er henlagt for at fremhjelpe uformuende Studerende, bedst mulig kan anvendes, og naar man vil staffe andre Regler, saaledes at den fattige Dreng, som har viist sig flink og at have Evner, kan fra den Tid, da han tiltræder sit Studium, blive hjulpet saaledes frem, at han uden Næringsførg og uden at leve under haardt Tryk, kan fortsætte sine Studier, istedetfor at man nu stundom spreder Hjælpen paa rene Middelmaadigheder, saa vil Tiden være kommen til at gjøre en Forandring i de nu bestaaende Regler. Med Hensyn til den Forhøielse, som Vædringsforslaget under Nr. 65 gaar ud paa at negte, da kan den ikke, som den ærede Minister sagde, begrundes derved, at Vedkommende tidligere efter gjentagen Bevilling her har faaet Afgang til at rykke op paa Uderstillag; thi da man i sin Tid paa Ministerens Forslag er gaaet ind paa at sætte den vedkommende Docent paa disse Lønningsvilkkaar, saa maatte det være